

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושי' ע.

עין משפט נר מצוה

ע.

ח א מיי פטיו מהל
 אסורי ביאה הלי'ו
 טושי'ע אהי'ע ס' ד ופני'
 ה ופני' טו:
 ב ב טושי'ע אהי'ע ס' ד
 כ טושי'ע אהי'ע ס' ד
 י ג ד מיי פטיו מהל'
 אסורי ביאה הלי'ו
 טושי'ע אהי'ע ס' ד ופני'
 ב:
 יא ה טושי'ע חו'מ ס' י
 ס' ו ו' קנל:
 יב ו מיי פטיו מהל'
 הנבדל ס' ד ספ' סמג
 לאחין רח טושי'ע חו'מ ס' י
 ח ס' ד:
 יג ו מיי פטיו מהל'
 אסורי ביאה הלי'ו
 סמג לאחין קבו טושי'ע
 אהי'ע ס' ד ס' ס' ס' ס'
 יד ח מיי פטיו מהל'
 טושי'ע חו'מ ס' י
 ס' ד:

תורה אור השלם

1. ויאכלו בני ישראל
 הישבים מהגולה וכל
 הנבדל משממאת גוי
 הארץ אלהם לדרש לך
 אלהי ישראל.
2. וישמע סגבלט החרני
 וטוביה העבד העמני
 וירע לקחם רעה גדלה
 אשר בא אדם לבקש
 טובה לבני ישראל.
 נחמיה ב י
3. כי רבים ביהודה
 בעלי שבועה לו כי חתן
 הוא לשכניה בן ארח
 ויהוה בן לקח את בת
 משלם בן ברכיה:
 נחמיה ו יח
4. ואלה העולים מתל
 מלח תל הרשא כרוב
 אדון ואמר ולא יכלו
 להגיד בית אבותם
 וירעם אם מירשאל
 נחמיה ז טא
5. בני בגדו כי בני יריים
 לקדו עתה יאכלם חרש
 את חלקיהם: הושע ה ז

תוס' ר"י הזקן

רב יהודה היה ראש
 בפומבדיתא. נטר המתין
 עד שיתול שלוחו של
 רב יהודה. בר שויסקל.
 דרך גנאי אמר. ור"ש
 פירש גרגין אכיל צלי
 ואשכחן בפסחים [ז], אן
 ודילמא שויסקל עברו,
 כלומר צלי.

לא האכלו ואפילו זרע אין לה וזכה אל בית אביהם חוזרת לתרומה ואינה חוזרת לחמה ושוקט: לשכניה בן ארח. ישראל היה: וטו ממאי דהו
 להו זני. לטוביה ולזנו מנשים הללו מצת שכניה ומצת משלם: וטו. אפי' היו להם ממאי דמזבל עלו אותם נשים וזניהם דילמא זכרין
 ישראל נותרו צימני גדליה אותם שכניה ומשלם ושם נשאו טוביה וזנו את צנוניהם וטו אס מירשאל הם
 היינו שתוקי ואסופי: למעשה סדום. שהיו מגלי עריות דכתיב (בראשית יג) רעים וחטאים רעים גופם וחטאים צממונם ואמרין זכלק (סנהדרין
 דף קט:): דמחי לאתתא לחצריה
 ומפילה א"ל תהו גבך עד דמעברא
 (הרי ממזרים לגבי ישראל: הרשא.
 לשון ממרשה: זיה אנוסם. אביו:
 וורעם. אמו: זה אסופי. דאילו
 שתוקי מכיר להודיע אמו שהיא
 מירשאל והכא לא ידעו אס מירשאל
 הס: אמר אדון. מסרם המקרא
 ודרש אדון כמו אדון אימר כמו
 אמר: אדון. הקדש: ככרוב.
 קדושים ככרובי הקדש כחיות הקדש
 דכתיב ציה (ויקרא י) פני הכרוב:
 נממ. כחיה זו שאינה מקפדת בזוג
 חצירה: פאילו חרשו נו'. משום
 ללא יכלו להגיד יחוסם קרי להו תל
 מלת. חרשא לשון חורש: צינס
 זריס. מאשה פסולה לו ולשם ממון
 נכסה דממסיס קרא יאכלם חדש את
 חלקיהם ממון שנשאה לשמו יאכלם
 נחדש אחד: ושמה אמר חלקו.
 כגון נכסי לאן כדזל: ולא חלקה.
 כגון נכסי מלוג דהיא לאו אסורה
 עבדא שמורה לינשא למיחוס: שאינה
 הוגנת. פסולה לו: כופסו. הלוקה
 צמ"ד כופתין שתי ידיו על העמוד
 במסכת מכות (דף קכ:). כופתו קושרו:
 רואעו. מלקיהו כרלועיה: ועל כלם.
 כהניס לויס וישראלים: אליהו כווא.
 מאי דקאמר ואילו אי לו לפוסל זרעו
 ולפוגם את משפחתו כגון שנשא
 אשה שאינה הוגנת לו. (האי אליהו
 לאו אליהו דכתיב זמקרא הוא דא"כ
 מקמי דהוה אחי מאן כפתיה אלם
 שם מלאך הוא שהוא סופר למעלה):
 על הפוסל. מנגד ממד את
 המשפחות הוא עולמו פסול. ואינו
 מדבר בשבחה (לעולם אין דרכו של
 פסול לדבר בשבחה הצריות לעולם:
 נטר עד דשקיל שמעיה דרב יהודה.
 המתן עד שיטול שלוחו של רב יהודה
 שעומד כאן ליטול: זר שויסקל.
 לשון גנאי גרגין אכיל שויסקל עלי
 דכאמר צפסקים (דף קז:). ציאמרי
 פסח מנרים מאן לימא לן דלא שויסקי
 עזדיניהו צסם רצינו הלוי: שמטיה.
 דלשכתן דמנדים לכבוד הרב צמועד
 קטן (דף קט:). אמרו ליה. לרב
 יהודה רגיל ההוא גברא דקרי לאינשי
 עבדי: לקמיה דרב הווא. לימלך
 צו אס יש לו ליך לפני רב נחמן: לא
 מיציעי לך למינו. לפני רב נחמן שאתה
 גדול ממנו ואתה ראש צפומצדימא.
 ורב נחמן ראש צנהרדעא ודיין לראש

לא תאכל: גירי וחרורי: מנלן אמר רב חסדא דאמר קרא וכול הנבדל מטומאת
 גויי הארץ אליהם: ממזרי: מנלן דכתיב וישמע סגבלט החרוני וטוביה העבד
 העמוני וכתוב כי רבים ביהודה בעלי שבועה לו כי חתן הוא לשכניה בן ארח
 ויהוה בן לקח את בת משלם בן ברכיה (ס' קסבר עובד כוכבים ועבד הבא
 על בת ישראל הולד ממזר) הניחא למ"ד הולד ממזר אלא למאן דאמר
 "הולד כשר מאי איכא למימר ותו ממאי דהוה בן דילמא לא הוה ליה
 בני ותו ממאי דהכא הוה להו וסליקו דילמא התם הוה אלא מהכא ואלה
 העולים מתל מלח תל הרשא כרוב אדון ואמר ולא יכלו להגיד בית אבותם
 וורעם אם מירשאל הם תל מלח אלו בני אדם שדומים מעשיהם למעשה
 סדום שנהפכה לתל מלח תל הרשא זה שקורא אבא ואמו משתקתו ולא
 יכלו להגיד בית אבותם וורעם אם מירשאל הם זה הוא אסופי שנאסף מן
 השוק כרוב אדון ואמר רבי אבהו אמר אדון אני אמרתי יהיו ישראל
 לפני חשובים ככרוב והם שמו עצמם כנמר איכא דאמרי אמר רבי אבהו
 אמר אדון אע"פ ששמו עצמם כנמר הן חשובים לפני ככרוב אמר רבה
 בר רב (ג' חנה כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו מעלה עליו הכתוב כאילו
 חרשו לכל העולם כולו וורעו מלח שנאמר ואלה העולים מתל מלח תל הרשא
 אמר רבה בר רב אדא אמר רב כל הנושא אשה לשום ממון הויין לו בניס
 שאינן מהוגנים שנאמר ב'ה' בגדו כי בניס זריס ילדו ושמה תאמר ממון
 פלט תלמוד לומר עתה יאכלם חדש את חלקיהם ושמה תאמר חלקו ולא
 חלקה תלמוד לומר חלקיהם ושמה תאמר לזמן מרובה ת"ל חדש מאי
 משמע אמר רב נחמן בר יצחק חדש נכנס וחדש יצא וממונם אבד ואמר
 רבה בר רב אדא אמרי לה אמר רבי סלא אמר רב המנונא (ל' כל הנושא
 אשה שאינה הוגנת לו אליהו כופתו והקב"ה רוצעו) ותנא על כולם אליהו
 כותב והקב"ה חותם אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו ולנושא
 אשה שאינה הוגנת לו (א' אליהו כופתו והקב"ה רוצעו) וכל הפוסל פסול ואינו
 מדבר (ב' בשבחה לעולם ואמר שמואל י' כדמומו פוסל ההוא גברא דמנהרדעא
 דעל לבי מטבחיא בפומבדיתא אמר להו הבו לי בישרא אמרו ליה נטר עד
 דשקיל לשמעיה דרב יהודה בר יחזקאל וניתב לך אמר מאן יהודה בר
 שויסקאל דקדיס לי דשקל מן קמאי אולו אמרו ליה לרב יהודה" שמתיה
 אמרו הגיל דקרי אינשי עבדי עליה דעבדא הוא (א' אזל ההוא אומניה
 לדינא לקמיה דרב נחמן) פיתקא דהומנא אזל רב יהודה לקמיה דרב
 הונא אמר ליה איזיל או לא איזיל אמר ליה המיזל (א' לא מיבעי לך למיזל משום
 דגברא רבה את אלא משום יקרא דכי נשיאה קום זיל אתא אשכחיה דקעביד
 מעקה אמר ליה לא סבר לה מר להא דאמר רב הונא בר אידי אמר שמואל
 י' כיון שנחמנה אדם פרנס על הצבור אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה
 א"ל פורתא דגונדריתא הוא דקא עבידנא א"ל מי סניא מעקה דכתיב
 באורייתא או מחיצה דאמור רבנן א"ל יתיב מר אקרפטיא א"ל ומי סני
 ספסל דאמור רבנן או איצטבא דאמרי אינשי א"ל ליכול מר אתרונגא אמר
 ליה הכי אמר שמואל כל האומר אתרונגא תילתא ברמות רוחא או
 אתרוג כדקריוה רבנן או אתרוגא דאמרי אינשי אמר ליה לישתי מר
 אנבגא אמר ליה מי סני איספרגום דקריוה רבנן או אנפק דאמרי אינשי
 אמר ליה תיתי (ד' דונג תשקינא אמר ליה הכי אמר שמואל (א' אין משתמשים
 באשה קטנה היא בפירוש אמר שמואל אין משתמשים באשה כלל
 בין גדולה בין קטנה נשרר ליה מר שלמא לילתא א"ל הכי אמר
 שמואל י' קול באשה ערוה אפשר ע"י שלוח א"ל הכי אמר שמואל

(א' [בכמ"י: וקסבר],
 (ב' [לעיל סח ע"ב ע"ש],
 (ג' [בכמ"י: בר רב
 הונא], (ד' [מ' ד"ח פ"ח,
 (ה' [בשאלמות סימן מ"א פ'
 ואלה איתא תנא נמי הכי
 על כולם וכו'], (ו' [בכמ"י
 וע"י נוסף: שכל הנושא
 אשה שאינה הוגנת לו,
 (ז' [בכמ"י וע"י נוסף:
 אפי' שיפרי ושמטיה
 אמרו ליה רגיל וכו'],
 (ח' [ע"י לעיל סח ע"ח],
 (ט' [ד"ח' מוחק מנח],
 (י' [בכמ"י וע"י: לימין],
 (יא' [בכמ"י הגי' אצטעף
 דלמור רבנן או ספסל
 דלמרי ארשא], (יב' [ל'י
 דיקן כ"ח בשאלמות],
 (יג' [לקטן פ"א: (ד' בכמות
 כ"ה, (ה' ויקרא כ"ב, יג,
 (ט' [בכמות סח ע"ח],
 (ט' [רש"א מ"ג, (ג' [בכמ"י
 שבצ"י: (ה' [ה' [ק' [בכמ"י
 שבצ"י: ממרשין], (ד' רש"י
 מ"ו [בכמ"י שלפני דפוס
 קקאקא ראינו דלדרכה
 שהוא מקיים ומבד דקן ל"ל
 כדמ"י], (ה' [בכמ"י שבצ"י:
 של עולם], (ו' [בכמ"י
 [בכמ"י וע"י: וכו']
 להתנשא עליו], (א' [שיר
 העירים ב],

הנהגות הגר"א

[א] נב' ולנושא אשה
 שאינה הוגנת לו (אליהו)
 כופתו והקב"ה רוצעו)
 ת"מ וע"י צע"י ל"ג
 לה: [ב] שם ואינו מדבר
 בשבחה של עולם כלי':

גלותא וחתניה דבי נשיאה כדאמרין צהעור והרועצ (חולין דף קכד). משום דרב נחמן חתני' דבי נשיאה הוא מולול צשמעמיה דר' יוחנן:
 יקרא דבי נשיאה. שהוא חתן הנשיא: אסור לעשות מלאכה בפני שלשה. שגנאי הוא ושלפלות לדור שפופים לה שאין לו מי שיעשה מלאכתו:
 דגונדריתא. היינו מעקה צחחד הלשונות: מי סני. כלומר מכוער ושנוי לשון תורה ולשון שאר בני אדם שאתה מדבר בעמקי שפה. ומתכוין היה רב
 יהודה לתופסו צדצריו (א' קנטרו להודיעו שלא היה לו להנשא עליו להזמין לפניו: אקרפטיא. ספסל: פילתא צרמוס רוחא. מתוך
 ששליש רוחו גסה הוא משנה צדיצורו: אנבגא. כוס שהוא רביעית והיו רגילין לשתות כוס אחד משמקה העשוי לשמותו
 שחרית וקוריהו אספרגום צמסכת צרכות (דף קז: (ה': כוס של רביעית וישן אפקס היה שגור צפיהם: סיטי דונג. מצא
 צמי שכן שמה: אין משתמשינ צאשה. שלא ילמדנה להיות רגילה צין האנשים: קטנה היא. רב נחמן קאמר לה: לינשא. שם אשמו:
 קול צאשה ערוה. שנאמר (ה' השמיעני את קולך ואם אשאל בשלומה תשיבני: אמר ליה רב נחמן אפשר. לשלוח לה שאילת שלום ע"י שליח:
 אין